

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

6

12 ΔΡΧ.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΗΡΩΙΚΟ ΕΙΡΕΣ ΖΟΥΡΚΛΑΡ

M. B. ...

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο Δολοφόνος τῶν ‘Ελεφάντων

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 6
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Έσωτερ. εικονογράφηση
Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

Copyright (c), 1981, «HARMI-PRESS»
Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ, Ο.Ε.,
για όλο τον κόσμο

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί
ΓΚΑΟΥΡ και **ΤΑΡΖΑΝ**

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι από μιά αὐτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνᾶτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

ΦΩΤΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

- Σ' άρέσει αυτό, Χαρίμ;
- Ναί. Τό θέλω... Θα μου τό χαρίσεις, Μπόρκ;
- Τι μου δίνεις νά στό δώσω;
- Ό,τι μου ζητήσεις. Τι θέλεις;
- Τήν όμορφη Ντάγια.

.....
Βρισκόμαστε σέ μιά άπ' τίς πió πυκνές κι άγριες περιοχές τής Ζούγκλας. Είναι περασμένα μεσάνυχτα.

Σ' ένα ξεφωτο του δάσους, καίνε δυό μεγάλες φωτιές. Γύρω άπ' τή μιά, κάθονται νυσταγμένοι δέκα μαύροι ιθαγενείς. Στά κεφάλια φορούν σιδερένια κράνη. Στά χέρια κρατούν άσπίδες και κοντάρια.

Στήν άλλη φωτιά, βρισκονται δυό άντρες και μιά γυναίκα. Μπόρκ λέγεται ό ένας. Είναι

λευκός κυνηγός ελεφάντων. Έχει φτάσει στή Ζούγκλα άπ' τή μακρινή Άμερική. Κακός, πονηρός, καταχθόνιος άνθρωπος. Θα 'ναι πάνω άπό σαράντα χρόνων.

Μάτια έκφυλα. Μύτη γαμψή. Χείλια στενά, σφιγμένα. Πηγούνι σουβλερό. Λαιμός μακρύς, μέ χοντρό καρύδι. Μοιάζει μ' άρπαχτικό όρνιο.

Η άνταύγεια τής φωτιάς τόν παραμορφώνει. Δίνει στ' άπαισιο πρόσωπό του κόκκινη, πió σατανική έκφραση. Κάθε τόσο σηκώνει μιά μπουκάλα κονιάκ. Ρουφάει μέ δίψα. Τά μεθυσμένα μάτια του δέν ξεκολλοούν πάνω άπό μιά μαύρη γυναίκα. Είναι ξαπλωμένη άντίκρυ του. Οί φλόγες τής φωτιάς τούς χωρίζουν.

Πλάι στον Μπόρκ κάθεται ένας γιγαντώσωμος ιθαγενής. Είναι ο άρχηγός μιας γειτονικής, άγριας φυλής. Πλούσια και φανταχτερά ντυμένοι. Στο κράνος του έχει κι ένα διακριτικό. Δυό κέρατα βοδιού στά πλάγια.

Φαίνεται καλοκάγαθος άνθρωπος.

Έχει αναλάβει με τους άντρες του να βοηθήσει τον Μπόρκ στο κυνήγι των ελεφάντων.

Τρίτη γύρω στη φωτιά κάθεται η μαύρη πού αναφέραμε. Η Ντάγια. Η όμορφιά της δεν έχει ταίρι στον κόσμο. Χείλια κόκκινα σαν τó αίμα. Δόντια άσπρα σαν τó γάλα τής καρύδας. Μαλλιά μαύρα σαν τó σκοτάδι. Και κορμί λυγρό σαν φίδι.

Είναι η γυναίκα του Χαρίμ.

Τή βρήκε κάποια νύχτα να τρέχει μονάχη στη Ζούγκλα. Τήν άρπαξε και τήν έκανε γυναίκα του. Μά εκτός άπ' τ' όνομά της, τίποτ' άλλο δεν μπόρεσε να μάθει γι' αύτήν. Κάθε φορά πού ó φύλαρχος τή ρωτάει, ή Ντάγια ράβει τά χείλια της.

Τά μάτια της δείχνουν πώς μισεί θανάσιμα τόν Χαρίμ. Έκείνος, όμως, τήν αγαπάει πολύ. Μέ κανένα θησαυρό του κόσμου δέ θά τήν άλλαζε.

Η πανώρια μαύρη πολλές φορές έχει δοκιμάσει να φύγει κρυφά άπ' τó χορταρένιο παλάτι

του. Μά ποτέ δέν τó κατάφερε. Οί άνθρωποι του Χαρίμ τήν κυνηγούν. Και γρήγορα τήν ξαναφέρνουν πίσω.

Γι' αύτό, ó έρωτευμένος φύλαρχος τή σέρνει πάντα κοντά του. Τρέμει στη σκέψη πώς μπορεί να τή χάσει.

Όμως, ó λευκός κυνηγός έχει τώρα ξετρελαθεί μαζί της.

Έτσι, σέ μιά στιγμή, βγάζει άπ' τήν τσέπη του ένα κομπολόι. Είναι φτιαγμένο από μεγάλες, φανταχτερές και πολύχρωμες χάντρες.

– Σ' άρέσει αύτό, Χαρίμ; ρωτάει τó φύλαρχο.

Έκείνος τó κοιτάζει με λαχτάρα. Τά μάτια του αστράφτουν από άγρια χαρά.

– Ναί... Τó θέλω... Θά μου τó χαρίσεις, Μπόρκ;

Μά ó έκφυλος λευκός, γιά να του τó δώσει, ζητάει τρομερό αντίλλαγμα: Τή γυναίκα του. Τήν όμορφη Ντάγια. Στά στήθια του καλοκάγαθου Χαρίμ, ξυπνούν μεμιάς όλα τ' άγρια ένστικτα τής φυλής του.

– Τή Ντάγια; ούρλιάζει σαν πληγωμένο λιοντάρι.

Και τραβάει τó μαχαίρι του.

Τήν ίδια στιγμή, κι ó Μπόρκ βγάζει τó πιστόλι του.

Οί δυό άντρες πετάγονται όρθοί. Είν' έτοιμοι ν' άλλλοσπαραχτούν.

Μά δέν προφταίνουν.

Ταυτόχρονα, η Ντάγια μπαίνει ανάμεσά τους.

– Σταθείτε, τούς φωνάζει. Γιατί να σκοτωθείτε κι οι δύο; Κάποιος πρέπει να ζηήσει για να μέ πάρει. Δώστε μου λοιπόν τά όπλα σας. Κι εγώ θά σκοτώσω εκείνον πού δέ θέλω...

‘Ο Μπόρκ κι ο Χαρίμ στέκονται γιά λίγο άκίνητοι κι άναποφάσιστοι. ‘Υστερα, ό πρώτος βάζει άργά τό πιστόλι στή θήκη. Κι ό άλλος τό μαχαίρι στή ζώνη του.

‘Ο Χαρίμ ξανακάθεται στή θέση του.

‘Η Ντάγια παίρνει παράμερα τό λευκό κυνηγό. Τοῦ ψιθυρίζει:

– Κουτός πού είσαι!... ‘Αν σκότωνες τόν άντρα μου, κι εσύ δέ θά ζούσες. Οι άνθρωποι του θά σ’ έκαναν κομμάτια. ‘Αλλοτε νά τόν χτυπήσεις, σάν είναι μόνος του.

Καί ξαναγυρίζει γρήγορα κοντά στόν άφέντη της.

‘Αργά, πλησιάζει στή φωτιά κι ό Μπόρκ.

– Χαρίμ, του λέει. Συγχώρεσέ με. Τό πιστό μου ‘χε ζαλίσει τό κεφάλι. Δέν ήξερα τί έλεγα.

Καί του δίνει τό κομπολόι μέ τίς φανταχτερές, πολύχρωμες χάντρες.

– Πάρ’ το. Στο χαρίζω. Δέν θέλω γι’ άντάλλαγμα παρά μονάχα τή φιλία σου...

– Είμαστε φίλοι, τ’ άποκρίνεται ό φύλαρχος.

Κι άρπάζει μέ λαχτάρα τό κομπολόι.

Τ’ άποθαυμάζει γιά λίγο στή λάμψη τής φωτιάς.

‘Υστερα, τό περνάει στό λαιμό τής άγαπημένης του μαύρης.

– Γιά σένα τό ήθελα, τής λέει.

‘Η παρεξήγηση έχει διαλυθεί.

– Τί λές, Χαρίμ, τόν ρωτάει μέ κέφι ό Μπόρκ. Θά βρούμε καλό κυνήγι τό πρωί;

– Καί καλό και μπόλικο, τ’ άποκρίνεται ό φύλαρχος. Μέ την πονηριά πού σκέφτηκες, όλα θά πάνε καλά... Οι έλέφαντες θά πάθουνε μεγάλη καταστροφή. Οι παγίδες μās τούς διναν έναν-ένα. Τώρα, θά τούς πιάνουμε πολλούς μαζί. Οι άνθρωποι μου δέ θά προλαβαίνουν νά ξεδο-τιάσουν.

Οι δύο άντρες είναι έτοιμοι ν’ άλληλο-σπαραχτούν.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Μεσάνυχτα. Ὁ Ταρζάν στριφογυρίζει ξάγρυπνος στά χορταρένια στρωσιδία τῆς σπηλιάς του. Ὁ ὕπνος δέν ἔρχεται νά τοῦ κλείσει τά βλέφαρα.

Πάει καιρός πού ζεῖ ἔτσι. Μοναχός κι ἔρημος.

Ἡ Ντάγια, ἡ πανώρια μαύρη συντρόφισσά του, δέ βρίσκεται πιά στή σπηλιά.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαναφέρνει στό νοῦ του, μιά ὀλόκληρη θλιβερή ἱστορία.

Τήν εἶχε ἀγοράσει κάποτε ἀπό κάποια μακρινή, ἄγρια φυλή. Ἔδωσε στόν πατέρα της ἕνα τομάρι λιονταριοῦ.

Καί τήν ἔφερε συντρόφισσα στή σπηλιά του.

Ἡ ὀμορφιά της τόν θαμπώνει. Νιώθει μεγάλη ἀγάπη γι' αὐτήν. Στιγμή δέν μπορεί νά ζήσει χωρίς νά τή βλέπει κοντά του.

Ὅμως, ἡ μοῖρα ζηλεύει τήν εὐτυχία του.

Ἐνα ζεστό, καλοκαιρινό βράδυ, γυρίζει ἀργά ἀπ' τό κυνήγι. Βρίσκει τή σπηλιά του ἄδεια. Ἡ Ντάγια ἔχει ἐξαφανιστεῖ.

Φωνάζει καί χτυπιέται. Τρέχει νά τή βρεῖ. Ὀλόκληρη τή νύχτα τή ζητάει παντοῦ. Μά ἄδικα πᾶν' οἱ κόποι του.

Ἔτσι πιστεύει πώς κάποιο θεριό τήν ἄρπαξε ἀπ' τή σπηλιά. Καί μέ τ' ὄμορφο κορμί της θά χόρτασε τήν πείνα του.

Ἀπό τότε ὁ Ταρζάν δέν μπορεί νά παρηγορηθεῖ.

Καμιά καινούρια ἀγάπη δέν γεμίζει τήν καρδιά του.

Ὁ πόνος του εἶναι βαρῦς, ἀγιάτρευτος!

Πάνω σ' αὐτούς τούς συλλογισμούς του, ξαφνιαίνεται.

Ἐξω ἀπ' τή σπηλιά ἀκούει τή γνώριμη φωνή τοῦ Σόμ. Τοῦ ἀγαπημένου καί πιστοῦ του ἐλέφαντα.

Τό περνάει στό λαιμό τῆς ἀγαπημένης του μούρης.

Πετάγет ὀρθός. Βγαίνει ἐξω.

Ὁ Σόμ φαίνεται ταραγμένος, θυμωμένος.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει πώς ἦρθε νά τόν πάρει. Κάπου θέλει νά τόν φέρει.

Σβέλτος, πηδά στη ράχη του.
Κι ό ελέφαντας ΄εκινά άμέσως.

΄Εχει πιά άρχίσει νά ξημερώνει.
΄Ο Σόμ φτάνει τώρα κάπου
καί σταματά. Είναι ένα βοσκοτόπι
έλεφάντων.

΄Ο Ταρζάν κοιτάζει κάτω. Τά
μάτια του γουρλώνουν από κατά-
πληξη καί φρίκη.

Μπροστά του σωριασμένα ά-
μέτρητα κορμιά νεκρών έλε-
φάντων.

΄Ο άρχοντας πής Ζούγκλας
πηδάει σάν τρελός. Ψάχνει
έναν-ένα τούς νεκρούς έλέ-
φαντες. Κανένας τους δέν έχει
τό παραμικρό τραύμα. Κι όμως,
έχουν ξεψυχήσει.

Γιά ώρα πολλή τούς κοιτάζει
σάν χαμένος. Δέν ξέρει τί νά

βάλει μέ τό νού του.

Νά όμως πού σέ μία στιγμή
άκούει από μακριά άνθρωπινες
φωνές.

Διώχνει γρήγορα τόν έλέφαν-
τα. Κι αυτός σκαρφλώνει στό
πρώτο δέντρο πού βρίσκεται
μπροστά του. ΄Από κεί θά μπορεί
νά δει καί νά παρακολουθήσει τί
θά γίνει κάτω.

Καί νά... Σέ λίγο, ένα μπου-
λούκι από μαύρους πλησιάζει.
΄Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ένα
λευκό κυνηγό κι έναν ίθαγενή
φύλαρχο.

Είναι ό Μπόρκ κι ό Χαρίμ.

΄Η Ντάγια δέ βρίσκεται μαζί
τους. ΄Ο φύλαρχος πήν άφησε
κοντά στίς φωτιές. Δυό γιγαντό-
σωμοι μαύροι έμειναν εκεί νά

Μπροστά του είναι σωριασμένα άμέτρητα κορμιά νεκρών έλεφάντων.

τήν προσέχουν.

Ὁ λευκός κυνηγός κι ὁ φύλαρχος βλέπουν τούς νεκρούς ἐλέφαντες. Ἐνθουσιάζονται.

- Καλά πήγε τ' ἀποψινό κυνήγι μας, λέει ὁ πρῶτος.

- Ναί, τ' ἀποκρίνεται ὁ μαύρος. Τό φαρμάκι πού σκόρπισες στά χορτάρια, ἔκανε τή δουλειά του. Οἱ ἐλέφαντες τό ἔφαγαν. Καί νά πῶς ψόφησαν. Τώρα θά μαζέψεις ἕναν ὀλόκληρο θησαυρό ἀπό δόντια.

Πάνω στό δέντρο ὁ Ταρζάν ἀκούει τά λόγια τους. Τά δόντια του τρίζουν ἀπό ὀργή κι ἀγανάκτηση.

Νιώθει θανάσιμο μίσος γιά τόν ἀπαίσιο δολοφόνο τῶν ἐλεφάντων. Καί τό μίσος αὐτό τόν τυφλώνει. Δέ λογαριάζει τό μεγάλο ὕψος πού βρίσκεται. Μά οὔτε καί τούς τόσους ἀντίπαλους πού θά ἔχει ν' ἀντιμετωπίσει μόνος. Ἔτσι, σφίγγοντας τή λαβή τοῦ μαχαιριοῦ του, πηδαίει κάτω.

Γιά καλή του τύχη πέφτει πάνω στό κορμί νεκροῦ ἐλεφάντα. Καί δέν τσακίζεται στό σκληρό χῶμα.

- Ὁ Ταρζάν! κάνει κατάπληκτος ὁ φύλαρχος, μόλις τόν βλέπει.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἐκεῖνο πού ζητάει νά κάνει, δέν τό καταφέρνει. Σηκώνει τό φονικό μαχαίρι του γιά νά σχίσει τά στήθια τοῦ κυνηγοῦ. Μά νιώθει

ἀμέσως τά χέρια τῶν ἰθαγενῶν νά τόν ἀρπάζουν. Ὑστερα, μέ γερό χορτόσχοινο τόν δένουν χεροπόδαρα.

Ὁ Ταρζάν ἔχει πιαστεῖ αἰχμάλωτος.

- Ἐσύ λοιπόν εἶσαι ὁ περιβόητος Ταρζάν; τόν ρωτᾷ εἰρωνικά ὁ Μπόρκ. Σοῦ κακοφάνηκε πού κυνηγάμε τούς ἐλέφαντες; Μήπως τούς ἔχεις κληρονομιά ἀπ' τόν παππού σου; Μά ἔννοια σου... Θά καλοπεράσεις τώρα στά χέρια μου.

Ὑστερα διατάζει τούς μαύρους:

- Τραβήχτε τον παράμερα. Κι ἀρχίστε δουλειά. Ἐθῶ μέχρι τό βράδυ νά ἔχετε βγάλει τά δόντια ἀπ' ὅλους τούς ἐλέφαντες. Θά πληρώσω καλά τόν κόπο σας. Θά δώσω ἀπό μιά σφυρίχτρα στόν καθένα κι ἀπό ἕνα καθρεφτάκι. Ὅσοι δουλέψουν περισσότερο, θά πάρουν καί καραμέλες.

Οἱ ἰθαγενεῖς σέρνουν τόν Ταρζάν πιά πέρα. Κι ὅλοι μαζί στρώνονται μέ κέφι στή δουλειά.

Ὁ Μπόρκ ξεπλώνεται κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἀνάβει τό τσιμπούκι του. Χαμογελαίει ἱκανοποιημένος.

Ὁ Χαρίμ παρακολουθεῖ τό ξεδόντιασμα τῶν ἐλεφάντων. Δίνει ὁδηγίες γιά νά γίνεται πιά καλά καί γρήγορα ἡ δουλειά.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Φεύγοντας, ὅπως εἶπαμε, ὁ

φύλαρχος με τό λευκό κυνηγό, άφησαν τή Ντάγια με δύο ίθαγενείς φρουρούς. Ή όμορφη μαύρη βρίσκει έτσι μία εύκαιρία πού δέν τήν περιμενε. Καί παίρνει γρήγορα τήν άπόφαση νά δραπετεύσει.

Βρίσκεται ξαπλωμένη κοντά στή φωτιά. Δεξιά κι άριστερά της κάθονται σταυροπόδι οι δύο γιγαντώσωμοι μαύροι άντρες.

Ή έξυπνη Ντάγια, άρχίζει νά πειράζει πότε τόν ένα και πότε τόν άλλο.

Οι άγριοι έρεθίζονται. Τό αίμα τους κοχλάζει γιά τήν πανώρια γυναίκα του άρχηγού. Ή πόθος τούς τυφλώνει. Καί σε μία στιγμή, άπλώνουν τά χέρια νά τήν άρπάξουν. Ή καθένας τή θέλει γιά λογαριασμό του.

Ή Ντάγια πετιέται όρθή. Ξεφεύγει άπ' τό άγκάλιασμά τους.

- Κι οι δύο μ' άρέσετε, τούς λέει. Μά ό ένας άπό σάς, πρέπει νά λείψει άπ' τή μέση. Έμπρός, λοιπόν... "Όποιος σκοτώσει τόν άλλον, θά με πάρει δική του.

Οι γιγαντώσωμοι ίθαγενείς πετούν μεμιάς, τίς άσπίδες και τά κοντάρια τους. Τραβούν τά μαχαίρια. Καί σάν λυσασμένα θεριά χύνονται ν' άλληλοσπαρχατούν.

Τρομερή μονομαχία άρχίζει μεταξύ τους. Παλεύουν γιά τήν άγάπη τής Ντάγιας.

Ή εκείνη παρακολουθεϊ τόν άγώνα τους με άγριο ξεφωνητά

Οι ίθαγενείς σέρνουν τόν Ταρζάν πό πέρα.

χαρς. Καί κάνει κάτι άφάνταστα σατανικό.

Κάθε φορά πού βλέπει έναν άπ' τούς δύο νά βρίσκεται σε δύσκολη θέση, φωνάζει:

- Κουράγιο! Έσύ μ' άρέσεις πío πολύ. Έσύ θέλω νά νικήσεις.

Θέλει νά μή σκοτώσει ό ένας τόν άλλον. Μά νά σκοτωθούν κι οι δύο μαζί. Μόνο τότε θά μπορέσει νά φύγει.

Ύστερα, θά βρει τρόπο, τό νά σκοτώσει τόν Χαρίμ. Κι όταν ό Μπόρκ τελειώσει τό κυνήγι, θά τήν πάρει μαζί του στήν Άμερική. Τήν έξωτική χώρα με τά φανταχτερά κομπολόγια, τά καθεφτάκια, τίς σφυρίχτρες και τίς γλυκές καραμέλες.

Τρομερή μονομαχία αρχίζει μεταξύ τους.

Μά κι οι δύο μαύροι είναι χεροδύναμοι κι άτρόμητοι. Χτυπιούνται και σχίζονται με τά μαχαίρια τους. Κανένας όμως δεν πέφτει κάτω να ξεψυχήσει.

Έφτασε μεσημέρι πιά. Ή Ντάγια φοβάται πώς από στιγμή σε στιγμή θά γυρίσει ο Χαρίμ με

τόν κυνηγό και τούς άλλους ίθαγενείς. Τό σχέδιό της, τότε, θά ναυαγήσει. Συλλογιέται πώς πρέπει να φύγει άμέσως. Άνοιγει λοιπόν τό στόμα της. Και φωνάζει όσο πιό δυνατά μπορεί:

– ‘Ο Γκαούρ (!)! Έρχεται ό Γκαούρ!...

(1) ‘Ο Γκαούρ είναι ένας γιγαντόσωμος, μελαψός άντρας. Πανώριος, άτρόμητος κι άφάνταστα δυνατός. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του, κάποιος Έλληνας κυνηγός θηρίων. Μητέρα του μιά άγρια μαύρη ίθαγενής. Σέ ηλικία τριών μηνών τόν άρπάζει μιά γορίλα. Τόν θηλάζει και τόν μεγαλώνει στή φωλιά της. Δεκαοχτώ χρόνων πέφτει σέ μιά παγίδα λευκών κυνηγών. Τόν κρατούν αιχμάλωτο σέ σιδερένια κλουβά δύο όλόκληρα χρόνια. Έκει τού

μαθαίνουν να μιλάει σάν άνθρωπος. Κάποτε, δραπετεύει και φτάνει τυχαία στήν περιοχή τού Ταρζάν. Ζει μόνος, σέ μιά σπηλιά στήν άπρόσιτη κορφή ενός ψηλού, βραχώδικο βουνοϋ. ‘Ο Ταρζάν πιστεύει πώς ό Γκαούρ θέλει να τόν σκοτώσει, για να γίνει έκείνος άρχοντας τής Ζούγκλας. Ψάχνει να τόν θρει για να παλέψει μαζί του. Δεν καταφέρνει όμως να τόν συναντήσει ποτέ. (βλ. λεπτομέρειες στό τεϋχος 3, ‘Ο Πέτρινος Γίγαντας).

Και τρομαγμένη τάχα, τό βάζει στά πόδια νά σωθει.

Ξέρει καλά τόν τρόμο πού δοκιμάζουν οι ιθαγενείς μπροστά στό γιγαντώσωμο, μελαψό άντρα. Στό μαύρο δαίμονα τής Ζούγκλας.

Κι αλήθεια... Στή στιγμή οι δύο μαύροι παρατούν τό μακελειό τους. Παίρνουν αντίθετη κατεύθυνση άπ' τή Ντάγια. Και τρέχουν άλαφιασμένοι νά σωθούν.

.....
 " Ας αφήσουμε τώρα τή σατανική μαύρη γυναίκα νά τρέχει. Κι άς ξαναγυρίσουμε κοντά στον Ταρζάν. 'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας είναι δεμένος χειροπόδαρα, όπως είπαμε. Οι μαύροι τόν έχουν τραβήξει παράμερα. Και δουλεύουν άκούραστα βγάζοντας τά δόντια των νεκρών έλεφάντων. 'Ο Χαρίμ τούς επιβλέπει. Κι ό Μπόρκ, ξαπλωμένος, καπνίζει μακάρια τό τσιμπούκι του. Ξαφνικά, ό Ταρζάν άκούει πλάι του ένα παράξενο θόρυβο. Μοιάζει σάν σούριμο φιδιού.

Δεμένος γερά όπως είναι, δέν μπορεί νά κάνει καμιά κίνηση. Γυρίζει μόνο τό κεφάλι του πρόσ τό μέρος π' άκούει τό θόρυβο.

Τό πρόσωπό του παίρνει άμέσως έκφραση άνείπωτης χαράς.

Βλέπει ένα μικρό ζώο νά τόν πλησιάζει. Σέρνεται μέ προσοχή και προφύλαξη.

Τά χείλια του άμοιρου παλικά-

Γυρίζει τό κεφάλι πρόσ τό μέρος του θορύβου.

ριού ψιθυρίζουν μ' ανακούφιση:

- Βάτ! 'Εσύ, καλή μου Βάτ!

Μά ή τετραπέρατη μαίμου δέν έχει καιρό γιά χάσιμο. Καταλαβαίνει πόσο πολύτιμες είναι οι στιγμές γιά τή σωτηρία του άφέντη τής.

Μέ μιά κίνηση άκόμα, τόν πλησιάζει. Μέ τά δόντια τής άρχίζει νά μασουλάει τά χορτόκοινα πού τόν δένουν. " Έτσι, σέ λίγο ό Ταρζάν είναι λεύτερος.

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας λογαριάζει τώρα πώς θά μπορέσει νά ξεφύγει. Συλλογιέται πώς είναι άοπλος. Τό μαχαίρι του ξέφυγε σάν πίστηκη άπ' τούς μαύρους ιθαγενείς. 'Η ψυχή του λαχταράει νά έκδικηθεί τό λευκό δολοφόνο των έλεφάν-

των. Δεν μπορεί όμως να κάνει τίποτα. Θά φυλάξει την όρεξή του γι' αργότερα.

Στό μεταξύ, πρέπει να φύγει. Νά εξαφανιστεί.

Αρχίζει λοιπόν να σέρνεται άργα και με μεγάλη προφύλαξη. Έτσι, καταφέρνει ν' απομακρυνθεί αρκετά.

Μά τη στιγμή που είναι έτοιμος να πεταχτεί και να τό βάλει στά πόδια, ξαφνιάζεται.

Ακούει τό λευκό κυνηγό να φωνάζει:

- Ό Ταρζάν! Ό Ταρζάν έφυγε! Χαρίμ, τρέξε να τόν προφτάσουμε.

Ό φύλαρχος φτάνει γρήγορα κοντά τους. Κι οί δυό άντρες

μαζί, αρχίζουν τρέχοντας να ψάχνουν τή γύρω περιοχή.

Ό Ταρζάν έχει κρυφτεί πίσω από κάτι πυκνά χαμόκλαδα. Δεν παίρνει ούτ' άνάσα.

Μά νιώθει πώς ή θέση του δεν είν' άσφαλισμένη. Σέ λίγο, ό κυνηγός με τό φύλαρχο θά περάσουν κι από κεϊ. Θά τόν δοϋν και θά τόν σκοτώσουν. Μιά έλπίδα σωτηρίας τού μένει. Νά πεταχτεί όρθός και να τό βάλει στά πόδια. "Ό,τι είναι να γίνει, άς γίνει.

Έτσι και κάνει.

Μά οί δυό άντρες άκούνε τά βήματά του. Τόν βλέπουν σέ μικρή άπόσταση μπροστά τους να τρέχει. Τόν κυνηγοϋν. Ό

Τόν βλέπουν να τρέχει μπροστά τους σέ μικρή άπόσταση.

Μπόρκ βγάζει ταυτόχρονα τό πιστόλι του. Σκοπεύει τόν Ταρζάν. Κι αδειάζει καταπάνω του καί τίς ἔξι σφαίρες.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται γιά μιά στιγμή... Μά συνεχίζει νά τρέχει, ὥσπου χάνεται πίσω ἀπ' τὰ πυκνά κι ἀτέλειωτα δέντρα.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΤΑΓΙΑΣ

Ὁ Ταρζάν ἔχει τραυματιστεῖ. Μιά ἀπ' τίς ἔξι σφαίρες πού τοῦ ῥιξε ὁ Μπόρκ, τόν βρήκε ψηλά στόν ὤμο.

Πονάει τρομερά. Ὅμως, τρέχει γιά νά σωθεῖ. Ξέρει ποιά τύχη τόν περιμένει, ἂν τόν προφτάσουν οἱ δυό ἐχθροί.

Νά ὁμως πού, ξαφνικά, ἀκούει θόρυβο μπροστά του. Σάν βήματα ἀνθρώπου πού τρέχει. Σταματáει καί κρύβεται πίσω ἀπ' ἓνα δέντρο. Ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια του. Πασχίζει νά δεῖ καλύτερα.

Ἔτσι, σέ λίγο, βλέπει νά περνáει ἀπό μπροστά του μιά μαύρη γυναίκα.

Τό πρόσωπό του παίρνει ἐκφραση ἀνείπωτης χαρᾶς. Κι φωνάζει μέ λαχτάρá:

– Ντάγια!... Ἐσύ, Ντάγια;

– Ταρζάν!... Ἐσένα τρέχω νά βρῶ, τ' ἀποκρίνεται ἐκείνη.

Καί σέ λίγες στιγμές, οἱ δυό νέοι βρίσκονται ἀγκαλιασμένοι.

Ἔχει ἀρχίσει νά ξημερώνει. Ὁ Ταρζάν κι ἡ Ντάγια φτάνουν

τώρα στή σπηλιά του.

Ἡ μαύρη πλένει τήν πληγή τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Βάζει πάνω ἀπ' τὰ θαυματουργά βότανα τῆς Ζούγκλας. Ὑστερα, ξαπλώνει τόν Ταρζάν στά χορτάρνια στρωσιδία του.

– Μείνε ἀκίνητος, τοῦ λέει. Ἡ πληγή σου εἶναι βαριά. Ἄν σηκωθείς, θά πεθάνεις.

Ἐκεῖνος κάνει ὅπως τοῦ λέει. Μά εἶναι περίεργος νά μάθει πολλά πράγματα. Ὅλα ἐκεῖνα πού τόσο καιρό δέν μπορούσε νά ἐξηγήσει.

– Ντάγια, τῆ ρωτάει. Πές μου, πῶς χάθηκες; Πού βρισκόσουν; Ποιός σέ εἶχε ἀρπάξει;

Τὰ ὁμορφα μάτια τῆς μαύρης καρφώνονται ἀφηρημένα στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Γιά λίγες στιγμές, μένει ἀκίνητη καί βαθιά συλλογισμένη.

Ὑστερα, ἀφήνει ἓνα πονεμένο στεναγμό. Κι ἀρχίζει νά τοῦ λέει:

– Καλέ κι ἀγαπημένε μου σύντροφε... Μή ζητᾶς νά μάθεις

Σέ λίγο, βλέπει νά περνáει μπροστά του μιά γυναίκα.

πράγματα πού θά σέ στενοχωρέσουν... "Ό,τι γίνηκε, γίνηκε... Καλύτερα νά ξεχάσουμε τά περασμένα. Γιατί νά σοῦ πῶ ποιός μ' ἄρπαξε; Γιατί νά μάθεις τί τραγικές στιγμές πέρασα κοντά του; Ξέρω πῶς θά γίνεις θηρίο! Θά πᾶς νά τόν βρεῖς. Θά χτυπηθεῖς μαζί του. Καί πολύ φοβᾶμαι πῶς θά σέ χάσω. Γιατί ἐκεῖνος εἶναι πιό δυνατός ἀπό σένα... Πιό ἀτρόμητος!

Τά λόγια αὐτά τῆς μαύρης, κάνουν τόν Ταρζάν τρελό ἀπό θυμό.

- Ντάγια, τῆς φωνάζει. Θέλω νά μοῦ τά πείς ὅλα. Ἄλλιῶς θά σέ σκοτώσω. Θά σκοτωθῶ κι ἐγώ. Πές μου, λοιπόν, ποιός εἶναι πιό δυνατός κι ἀτρόμητος ἀπό μένα;

"Ήσυχα ἡ σατανική μαύρη τ' ἀποκρίνεται:

- Ὁ Γκαούρ! Ἔτσι λέει ἐκεῖνος. Καί πιστεύει πῶς γρήγορα θά σέ γκρεμίσει ἀπ' τόν θρόνο. Γιατί θέλει νά γίνει αὐτός ἄρχοντας καί κύριος τῆς Ζούγκλας.

Μέ σφιγμένα τά δόντια ὁ Ταρζάν, μουγκρίζει:

- Λέγε.. Λέγε γρήγορα...

Κι ἡ ὁμορφη Ντάγια συνεχίζει:

- Ἐκεῖνη τῆ νύχτα πού χάθηκα, εἶχες ἀργήσει νά γυρίσεις ἀπ' τό κυνήγι σου. Ἐγώ πού σ' ἀγαποῦσα, ἀνησύχησα. Φαντάστηκα πῶς κάποιος κακό θά σοῦ ἔτυχε στό δρόμο... Χωρίς νά λογαριάσω τόν κίνδυνο, βγήκα

- Πές μου, λοιπόν, ποιός εἶναι πιό δυνατός κι ἀτρόμητος ἀπό μένα;

ἀπ' τῆ σπηλιά μας. Ἄρχισα νά προχωρῶ ψάχνοντας. Κάθε τόσο φώναζα ὅσο πιό δυνατά μπορούσα: «Ταρζάν, Ταρζάν!...» Ἄν κανένα θηριό σέ εἶχε λαβῶσει, θά μ' ἄκουγες. Θά μ' ἀπαντοῦσες. Καί θά ἔτρεχα κοντά νά σέ βοηθήσω...

Ἔτσι, χωρίς νά τό καταλάβω, προχώρησα πολύ βαθιά μέσα στήν ἄγρια Ζούγκλα. Ξαφνικά, ἀκούω μπροστά μου ἕνα τρομερό οὐρλιαχτό:

- Οουούου!... Οουουούουουου!

Λές κι ἐβγαίνει ἀπό στόμα λυσσασμένου βρικόλακα.

- Ὁ Γκαούρ ἦταν! Μόνον αὐτός ὁ μαύρος δαίμονας οὐρλιάζει ἔτσι, μουρμουρίζει κόκκι-

νος από θυμό, ο Ταρζάν.

Κι η Ντάγια συνεχίζει:

– Για νά σωθώ, σκαρφαλώνω πάνω σ' ένα μεγάλο δέντρο... 'Απ' τή θέση αυτή σκύβω και κοιτάζω κάτω... Και νά!... Σε λίγες στιγμές βλέπω νά πλησιάζει ένας γιγαντόσωμος μελαψός άντρας. 'Η άντρική όμορφιά του θαμπώνει τά μάτια μου. Μοιάζει σάν ζωντανό άγαλμα Θεού. 'Εγώ ψηλά, στήν κορφή πού βρίσκομαι, δέν παίρνω ανάσα. Φοβάμαι μή μέ καταλάβει κι ανέβει νά μέ πιάσει. Μά ή τύχη δέ μέ βοηθάει. Ξαφνικά, ξεχωρίζω στό σκοτάδι τό τεράστιο κορμί ενός μαύρου φιδιού. Σούρνεται σ' ένα κλαδί. Μέ πλησιάζει. Σέ λίγο θά μέ σφιξει στή θανατερή άγκαλιά του... 'Ο τρόμος μέ κάνει νά βγάλω άθελα μιάσ τριγγλιά. "Υστερα, πηδάω σάν τρελή από κλαδί σέ κλαδί. "Εσι ξεφεύγω άπ' τό φίδι. Τώρα έχω φτάσει στήν άλλη άκρη του δέντρου. Μά ό μελαψός γίγαντας πού είναι κάτω, άκούει τή φωνή μου. Και τότε, κάνει κάτι άφάνταστο. 'Αντί ν' ανέβει στό δέντρο νά μέ πιάσει, άγκαλιάζει τό χοντρό κορμό του. Τόν κουνάει έδω κι εκεί, μέ τρομακτική δύναμη. 'Εγώ, μέ μεγάλη δυσκολία κρατιέμαι πάνω στά κλαδιά του. "Ωσου, τέλος, τό μισοξεριζώνει. "Υστερα, δίνει στόν κορμό του, μιά πιό δυνατή σπρωξιά. Και τό τεράστιο δέντρο σωριάζεται άργά κάτω, μέ τρο-

Γιά νά σωθώ, σκαρφαλώνω πάνω σ' ένα δέντρο.

μαχτικό θόρυβο. "Ετσι πέφτω κι εγώ, πιασμένη σ' ένα του κλαδί. 'Ο Γκαούρ δρασκελίζει τ' άτέλειωτα κλαδιά του πεσμένου δέντρου. Ψάχνει νά μέ βρεί... 'Αργεί, όμως. Στό μεταξύ, τό μεγάλο φίδι μέ πλησιάζει πάλι. Φωνάζω και χτυπιέμαι από φρίκη κι άγωνία. 'Εκείνο, όμως, προφταίνει και τυλίγεται στό κορμί του... 'Ο μελαψός άντρας άκούει πάλι τίς φωνές μου. Και σέ λίγες στιγμές φτάνει κοντά. «Σώσε με, του φωνάζω, πεθαινω!» 'Εκείνος, άπλώνει τό δεξί του χέρι. 'Αρπάζει άπ' τό λαιμό τό φίδι. 'Ησιδερένια παλάμη του τό σφιγγει δυνατά. Τό φίδι ξεκουλουριάζεται άπ' τό κορμί μου. Σπαρταράει άπεγνωσμένα.

Ἐκεῖνος ἀπλώνει τὸ χερί του. Ἄρπάζει ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸ φίδι

Καὶ σέ λίγες στιγμές μένει ἀκίνητο. Ὁ Γκαούρ τὸ ἔχει πνίξει... Ὁ μελαψὸς γίγαντας μ' ἀρπάζει τότε στὴν ἀγκαλιά του. Φωνάζω, χτυπιέμαι. Τὸν παρακαλῶ νά μέ λυπηθεῖ. – «Τί ζητᾶς ἐδῶ;» μέ ρωτᾶει. – «Τὸν Ταρζάν ψάχνω νά βρῶ, τ' ἀποκρίνομαι. Ἄργησε ἀπόψε νά ῥθει στὴ σπηλιά μας. Ἄνησύχησα». – «Μπά, κάνει ὁ Γκαούρ, εἶσαι λοιπὸν γυναίκα αὐτοῦ τοῦ γελοίου ἀνθρωπάκου; Αὐτουνοῦ πού νομίζει πῶς εἶναι ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Ἄν βρεθεῖ καμιά φορά μπροστά μου, θά τόν πατήσω καὶ θά τόν λιῶσω σάν σκουλίκι. Βασιλιάς καὶ κύριος τῆς Ζούγκλας εἶμαι μονάχα ἐγώ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἴσαστε σκλάβοι καὶ δοῦλοι. Πρέπει νά γονατίζετε μπροστά μου. Νά μέ προσκυνᾶτε σάν Θεό σας. Ἄλλιῶς, μαῦρος θάνατος σᾶς περιμένει.

Ἡ Ντάγια σωπαίνει λίγο γιὰ νά πάρει ἀνάσα.

Ἦστερα συνεχίζει:

– Φρίκη καὶ τρόμο δοκιμάζω στ' ἀγκάλιασμα τοῦ Γκαούρ. Ἐκεῖνος, δέ δίνει σημασία στίς

φωνές μου. Μὲ γρήγορο βῆμα προχωρεῖ καὶ φτάνει κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό. Σκαρφαλώνει στὴν κορυφή. Καὶ μέ φέρνει στὴ σπηλιά του. Τότε μοῦ λέει: – «Τὸν ἀγαπημένο σου Ταρζάν δέ θά τὸν ξαναδεῖς. Παρά μόνο σάν σπὸν φέρω νεκρό. Ὅσο θά εἶσαι νέα κι ὁμορφη, θά σέ κρατήσω ἐδῶ. Θά γίνεις δική μου συντρόφισσα. Σάν γεράσεις κι ἀσχημίσεις, θά σέ γκρεμίσω σ' αὐτὸ τὸ βάραθρο».

Ἔτσι μοῦ μίλησε. Μά ἐγώ, καλὲ μου Ταρζάν, δέ δέχτηκα ποτέ νά γίνω γυναίκα του. Ὅσες φορές πλησίαζε νά μ' ἀγγίξει, χυνόμουν νά τοῦ βγάλω τὰ μάτια.

– Καὶ πῶς δέ σέ σκότωσε; πῶς ρωτᾶει μέ ἀγωνία ὁ Ταρζάν.

Ο ΣΩΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ἡ Ντάγια συλλογιέται κάμποσο. Ἦστερα, τοῦ ἀπαντᾶει.

– Δίκιο ἔχεις... Ἄφου δέ δεχόμουν νά γίνω συντρόφισσά του, ἔπρεπε νά μέ πνίξει. Ἡ, τὸ

λιγότερο, νά μέ γκρεμίσει ἀπ' τούς βράχους. Μά δέν μπορούσε νά τό κάνει αὐτό. Γιατί εἶχε μιά μεγάλη ὑποχρέωση σέ μένα.

- Ὑποχρέωση;

- Ναι... Ξέχασα νά στήν πῶ. Στό δρόμο πού γυριζαμε γιά τή σπηλιά του, τοῦ ἔσωσα τή ζωή.

- Ἐσύ;

- Ναι, ἐγώ... Μά δέν μπορούσα νά κάνω κι ἀλλιῶς. Ἄν δέν τόν ἔσωζα, θά χανόμουν μαζί του.

Κι ἡ ὁμορφη μαύρη ἐξηγεῖ στὸν Ταρζάν:

- Ὁ Γκαούρ μέ κρατοῦσε στήν ἀγκαλιά του. Προχωροῦσε μέ βῆμα γρήγορα. Ξαφνικά, ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νά σκοτεινιάζει. Μεγάλα μαῦρα σύννεφα ἐρχονται καί τόν σκεπάζουν. Καί τὰ σύννεφα αὐτά χαμηλώνουν. Θαρρεῖ κανεὶς πὼς ἔχουν ἀγγίξει κιάλας τίς κορφές τῶν δέντρων. Ἔτσι, σέ λίγο ξεσπάει μιά τρομαχτικὴ νεροποντή. Μὲ ἀτέλειωτες ἀστραπές καί κεραυνούς.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν, παίρνει ἔκφραση ἀπορίας:

- Παράξενο μοῦ φαίνεται αὐτό πού λές, ψιθυρίζει. Γιατί ἐγώ, ὀλόκληρη τὴ νύχτα πού χάθηκες, ἔψαχνα στὴ Ζούγκλα νά σέ βρῶ. Κι ὁμως, οὔτε μιά ψιχάλα δέν ἔνιωσα νά πέφτει. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς, χωρὶς κανένα σύννεφο.

Ἡ Ντάγια θυμώνει:

- Τότε θά σοῦ λέω ψέματα, τ'

ἀποκρίνεται. Καί νομιζῶ πὼς εἶναι περιττὸ νά συνεχίσω.

- Μά πὼς γίνεται νά βρέξει, ἀφοῦ δέν ἔβρεξε; τὴ ρωτᾶει ὁ Ταρζάν.

- Δέν ξέρω. Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε. Θά τό ἔχει ξεχάσει.

- Μπορεῖ... Δέν ἐπιμένω. Συνέχισε, λοιπόν.

Κι ἡ Ντάγια ἐξακολουθεῖ.

- Ἡ βροχὴ δέν κάνει τὸν Γκαούρ νά σταματήσει. Μὲ κρατᾶει πάντα στήν ἀγκαλιά. Τρέχει νά φτάσει στὰ λημέρια του. Μά τό χῶμα κάτω, ἔχει βραχεῖ πολὺ. Τὰ πόδια του γλιστρᾶνε. Βουλιάζουν σέ κάθε βῆμα του. Γιά νά μπορεῖ νά βαδίζει πιὸ λεύτερος, μ' ἀφήνει κάτω. Καί κρατώντας τό χέρι μου, μέ παρασύρει μαζί του. Ὀλόκληρη ἡ περιοχὴ εἶναι πλημμυρισμένη στὰ νερά. Ἀπορῶ πὼς ὁ Γκαούρ δέν μπερδεύεται. Πὼς δὲ χάνει τό δρόμο. Νά, ὁμως, πού σέ μιά στιγμή κἀτι τρομερὸ γίνεται. Στ' αὐτιά μας ἀντηχεῖ ὁ ἄγριος βρυχηθμὸς δυὸ λιονταριῶν. Σίγουρα, θ' ἀκουσαν τὰ βήματά μας. Καί γρήγορα θά ἐπιτεθοῦν νά μᾶς σπαράξουν. Ὁ μελαψὸς γίγαντας σταματᾶει ἀπότομα. Ἀφήνει τό χέρι μου. Καί προχωρεῖ λίγα βήματα μόνος. Θέλει νά βρεῖ τὰ θεριά καί νά παλέψει μαζί τους. Μά τό σκοτάδι εἶναι πυκνὸ. Δέν μπορεῖ νά διακρίνει καλά. Καί σέ μιά στιγμή, σωριάζεται μέσα σ' ἓνα βαθὺ λάκκο. Τόσο βαθύ, πού τοῦ εἶναι ἀδύνατο νά ξαναβγεῖ

Ο Γκαούρ με κρατούσε και προχωρούσε με βήμα γρήγορο.

μόνος επάνω. Μπορεί ο λάκκος αυτός να 'ταν κάποτε παγίδα κυνηγών. Τά χορτάρια που 'χουν φουτώσει γύρω γύρω, έχουν σχεδόν φράξει τ' άνοιγμά του. Μά ο λάκκος από τή βροχή έχει μαζέψει μέσα νερά. Άκούω τόν Γκαούρ να μουγκρίζει άπαισια. Καί να παλύει άπεγνωσμένα για να μήν πνιγειί.

– Γκαούρ, του φωνάζω.

Ο Θεός σε τιμωρεί σκληρά για τό κακό που θέλησες να μου κάνεις.

Στό μεταξύ, οι βρυχηθμοί τών λιονταριών άκούγονται όλο καί πιό κοντά. Τά νιώθω τρέμον-

τας να κοντοζυγώνουν. Κάπου πλάι ξεχωρίζω έναν πεσμένο κορμό. Άν τόν ρίξω όρθό στό βαθύ λάκκο, ό Γκαούρ θά μπορέσει ν' άνέβει επάνω. Νά σωθει. Μά εγώ τόν μισώ. Όχι τόσο γιατί μ' άρπαξε. Μά πιό πολύ, γιατί μέ τήν πράξη αυτή καί τά λόγια του, ντρόπιασε έσένα, τόν πολυαγαπημένο μου Ταρζάν. Νά, όμως, πού σε μία στιγμή, νιώθω τό αίμα μου να παγώνει. Οι βρυχηθμοί τών λιονταριών άκούγονται τώρα πολύ κοντά. Σε λίγες στιγμές, θά μέ σπαράξουν. Καμιά έλπίδα σωτηρίας δέ μου μένει. Άν βρισκόταν έξω ό Γκαούρ, ίσως να μπορούσε να μέ βοηθήσει. Έτσι, παίρνω γρήγορα τήν άπόφαση. Χωρίς να χάσω στιγμή, σπρώχνω τό μεγάλο κορμό. Σε λίγο, τόν έχω ρίξει όρθό στό βαθύ λάκκο πού βρίσκεται ό έχθρός μου. – «Έβγα έξω, του φωνάζω. Τά λιοντάρια θά μέ σπαράξουν». Δέν περνούν λίγες στιγμές. Ο Γκαούρ, σκαρφαλώνοντας άπ' τόν κορμό, άνεβαίνει επάνω. Καί φτάνει άκριβώς στήν ώρα. Δυό τεράστια λιοντάρια, ένα άρσενικό κι ένα θηλυκό, χυμοούν επάνω μου.

Μέ μία γρήγορη κίνηση, ό Γκαούρ, άπλώνει τά δυό του χέρια. Κι άρπάζει τά λιοντάρια άπ' τό λαιμό... Μέ άφάνταστη δύναμη τά σφίγγει. Έκείνα, βγάζουν άπαισια πνιγμένα μουγκρητά. Χτυπιούνται σάν λυσσα-

- Δυό τεράστια λιοντάρια, ένα άρσενικό και ένα θηλυκό, χυμούν επάνω μου.

σμένα νά ξεφύγουν. Μά δέν τό κατορθώνουν. Σέ μιά στιγμή, βλέπω τόν Γκαούρ νά προχωρεί. Σφίγγει πάντα τούς λαιμούς τών λιονταριών. Τά παρασύρει και πλησιάζει στό βαθύ λάκκο... Φτάνει κοντά. Και μέ μιά δυνατή σπρωξιά, τά γκρεμίζει και τά δυό μέσα. Έτσι, γλιτώνω άπ' τά λιοντάρια. Μά ξαναπέφτω στά χέρια του τρομερού Γκαούρ. Τά παρακάτω, τά ξέρεις... Μέ σηκώνει πάλι στήν άγκαλιά του. Μέ φέρνει στήν κορφή του ψηλού, βραχώδικο βουνού. Στή σπηλιά του.

Νά λοιπόν γιατί δέ μέ σκότωσε. Μοῦ χρωστούσε μεγάλη εύγνωμοσύνη. Μέ τόν κορμό του δέντρου πού πέταξα στό λάκκο, του είχα σώσει τή ζωή.

- "Υστερα; ρωτάει μέ άγωνία ό Ταρζάν.

- "Υστερα, μιά σκοτεινή νύχτα πού κοιμάται, καταφέρνω νά σοῦ ξεφύγω... Μέ κίνδυνο τής ζωής μου κατεβαίνω τούς τρομαχτικούς βράχους του βουνού του. Και τρέχοντας, παίρνω τό δρόμο γιά νά γυρίσω στή σπηλιά σου... Μά πάλι στέκομαι άτυχη... Περώνοντας κοντά άπ' ένα χωριό

ίθαγενών, μέ βλέπει ό άρχηγός τους. Χαρίμ, τόν λένε.

Μ' άρπάζει κι αυτός. Καί μέ φέρνει στό χορταρένιο παλάτι του. Θέλει νά μέ κάνει γυναίκα του. Μά εγώ δέν τόν αφήνω ούτε τό χέρι μου ν' άγγίξει... Άγαπώ μονάχα έσένα. Δέ θέλω νά γίνω συντρόφισσα κανενός. Ό Χαρίμ είναι κουτός άνθρωπος. Νομίζει πώς μέ τόν καιρό θά μέ κάνει ν' αλλάξω γνώμη... Όπου πηγαίνει, μέ σέρνει κοντά του. Μ' άγαπάει πολύ. Φοβόται μή μέ χάσει. Χτές, ό φύλαρχος άκούθησε μέ ανθρώπους του τόν

Μπόρκ. Ένα κακό, λευκό κυνηγό. Ρίχνει φαρμάκι στά χορτάρια καί ψοφοούν οι έλέφαντες. Λίγο πριν ξημερώσει, ό Χαρίμ μέ τόν Μπόρκ καί τούς μαύρους φύγαν. Έμένα μ' αφήνουν κοντά σέ μία φωτιά. Δυό ίθαγενείς μέ φρουρούν. Αύτή τή φορά, στέκομαι τυχερή. Καταφέρνω νά τούς βάλω νά σκοτωθούν. Καί φεύγω τρέχοντας γιά νά ξαναγυρίσω κοντά σου.

Όμως, ό καλός Θεός δέ θέλησε νά κάνω όλόκληρο τό ταξίδι μονάχη μου... Στά μισά του δρόμου άνταμώσαμε...

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Μ' αυτά τά λόγια τελειώνει τήν ιστορία της ή όμορφη μαύρη.

Ό Ταρζάν τήν κοιτάζει μ' άνειπίωτη άγάπη καί συμπόνια.

- Καλή μου Ντάγια, τής ψιθυρίζει. Μέ όσα έκανες, μου 'δειξες πόσο πολύ μ' άγαπάς. Πόσο πιστή συντρόφισσά μου είσαι. Μή στενοχωριέσαι, όμως... Όποιος θέλησε νά σοϋ κάνει κακό, θά δεχτεί γρήγορα στά στήθια του, τό φαρμακερό μου μαχαίρι. Τώρα νιώθω τόν έαυτό μου καλύτερα. Ός τό βράδυ, θά 'μαι πιά έντελώς καλά. Τότε, θά φύγουμε μαζί

άπό έδω... Έσύ θά μου δείξεις τό δρόμο. Θέλω νά σκοτώσω πρώτα τό λευκό κυνηγό καί τό μαύρο φύλαρχο. Όστερα, θ' άνέβω στό βραχώδικο βουνό. Καί θά τιμωρήσω όπως του άξιζι τόν άνανδρο Γκαούρ.

.....
Έτσι, μόλις νυχτώνει, πλησιάζουν στό μέρος πού καίνε πάλι δυό μεγάλες φωτιές.

Ό Μπόρκ μέ τό Χαρίμ καί τούς μαύρους ίθαγενείς, έχουν ξαναρίξει φαρμάκι στά βοσκοτόπια τών ελεφάντων. Καί περιμένουν νά ξημερώσει. Τότε, θά

τρέξουν γιά τή «συγκομιδή».

Στή μιά φωτιά είναι μαζεμένοι πάλι οί μαῦροι. Στήν ἄλλη κάθονται νυσταγμένοι ὁ λευκός κυνηγός μέ τό φύλαρχο.

Ἡ Ντάγια κοντοστεκεται.

– Αὐτοί είναι, λέει στόν Ταρζάν. Κάνε τί θά κάνεις.

Τά μάτια τοῦ Ταρζάν σπιθίζουν στό σκοτάδι σάν ἀναμμένα κάρβουνα.

– Περιμενε ἐσύ ἐδῶ, λέει στή συντρόφισσά του. Δέ θά κουνηθεῖς, ἂν δέν ἐρθω νά σέ πάρω.

Καί τήν κρύβει σέ μιά κουφάλα γέρικου δέντρου.

Τραβάει ἀμέσως τό φονικό μαχαίρι. Σφίγγει μέ λύσσα τή λαβή του. Καί χύνεται σάν μανιασμένο λιοντάρι.

Φτάνει γρήγορος σάν ἀστραπή στήν πρώτη φωτιά. Καί σάν κεραυνός, καρφώνει τό μαχαίρι του στήν καρδιά τοῦ Χαρίμ.

Ὁ φύλαρχος βγάζει μιά σπαραχτική φωνή καί σῶριάζεται κάτω νεκρός.

Ὁ Ταρζάν σηκώνει τώρα τό μαχαίρι του. Θέλει νά σχίσει καί τά στήθια τοῦ Μπόρκ. Μά πάλι δέν προφταίνει.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς παρατᾶνε τή φωτιά καί τόν περικυκλώνουν.

Ὁ λευκός κυνηγός τοῦς διατάζει οὐρλιάζοντας,

– Σκοτώστε τον!... Σκότωσε τόν ἀρχηγό σας! Τόν ἀφέντη σας!

Ἐκεῖνοι σηκώνουν μέ λύσσα

Σάν κεραυνός καρφώνει τό μαχαίρι του στήν καρδιά τοῦ Χαρίμ.

τά κοντάρια τους νά τόν χτυπήσουν. Ἔτσι, ὁ Ταρζάν, πρὶν σκοτώσει τόν Μπόρκ, ἀναγκάζεται νά δώσει μάχη μ' αὐτούς.

Κι ἀρχίζει μέ τό μαχαίρι του νά χτυπάει ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Ἕνας μαῦρος σῶριάζεται κάτω σπαράζοντας. Σέ λίγο δεῦτερος... τρίτος... τέταρτος!

Μά καί τοῦ Ταρζάν τό μισόγυμνο κορμί, εἶναι γεμάτο πληγές κι αἷματα. Νιώθει νά χάνει σιγά-σιγά τίς δυνάμεις του.

Σέ μιά στιγμή γυρίζει καί ψάχνει μέ τά μάτια του νά βρεῖ τό λευκό κυνηγό. Γύρω του,

“Ενας άπ’ τούς μαύρους τόν χτύπησε στό κεφάλι μέ τό κοντάρι του.

μόνο μαύρους ιθαγενείς βλέπει.
 ‘Ο Μπόρκ έχει εξαφανιστεί.

Τότε, άδικα χτυπιέμαι μ’ αύ-
 τούς, συλλογιέται ό Ταρζάν. Δέν
 μπόρεσα νά σκοτώσω τό δολο-
 φόνο τών έλεφάντων. Άς πάω
 νά τιμωρήσω τουλάχιστον τόν
 Γκαούρ.

* Καί κάνει νά φύγει.

Μά τήν ίδια στιγμή νιώθει ένα
 τρομερό πόνο στό κεφάλι του.
 Ζαλίζεται. Τά μάτια του θαμπώ-
 νουν. Κλονίζεται. Καί, τέλος,
 σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

“Ενας άπ’ τούς μαύρους τόν

χτύπησε στό κεφάλι μέ τό
 κοντάρι του.

Μέ άγριους άλαλαγμούς χα-
 ράς πανηγυρίζουν οι ιθαγενείς
 τό κατόρθωμά τους. ‘Ο κακός
 λευκός πού σκότωσε τόν Χαρίμ,
 είναι τώρα στά χέρια τους.
 Μπορούν νά τόν σκοτώσουν κι
 αύτοί. Νά τόν βασανίσουν.

Προτιμούν όμως νά μήν κά-
 νουν τίποτ’ άπ’ όλ’ αύτά.

Έχουν άκούσει πώς ό
 Γκαούρ, ό μαύρος δαίμονας,
 μισεί τόν Ταρζάν. Πώς θέλει νά
 τόν ρίξει άπ’ τό θρόνο. Καί νά

γίνει αυτός άρχοντας και κύριος τής Ζούγκλας. Οι ιθαγενείς φοβούνται τόν Γκαούρ. Τρέμουν στο άκουσμα τής φωνής του. Ζητούν πήν εύκαιρία νά γίνου φίλοι του. Θέλουν νά τόν έξευμενίσουν.

Έτσι, κάνουν μιά πρόχειρη σύσκεψη μεταξύ τους. Και παίρνουν πήν απόφαση νά θυσιάσουν σ' αυτόν τόν Ταρζάν.

Σκεπάζουν μέ κλαδιά και πέτρες τούς σκοτωμένους συντρόφους τους.

Ύστερα, δυό μαύροι σηκώνουν τόν άναίσθητο Ταρζάν. Κι όλοι μαζί ξεκινούν. Προχωρούν γιά τό ψηλό, βραχώδικο βουνό. Έκει πού βρίσκεται ή σπηλιά του μελαψού γίγαντα.

Τέλος, φτάνουν κοντά. Άφήνουν κάτω τόν Ταρζάν. Κι άρχίζουν νά φωνάζουν. Όσο πιο δυνατά μπορούν:

- Γκαούρ!... Γκαούρ!... Ό Ταρζάν!... Ό Ταρζάν!...

Σέ λίγο, άνηχεί άπ' πήν κορφή του βουνού, ή τρομερή κραυγή του Γκαούρ:

- Οουούου!... Οουουούουου!...

Τό αίμα τών ιθαγενών παγώνει από τόν τρόμο. Δέν περιμένουν νά κατέβει ό γίγαντας γιά νά του παραδώσουν τόν έχθρο του. Μά χωρίς νά χάσουν στιγμή παρατούν τόν Ταρζάν. Και τό βάζουν στά πόδια.

Περνάει άρκετή ώρα ώσπου

νά φτάσει κάτω ό Γκαούρ. Στο μεταξύ, μιά πεινασμένη λεοπάρδαλη πλησιάζει τόν Ταρζάν. Τριγύριζε εκεί κοντά. Και μυρίστηκε τό κρέας του λευκού ανθρώπου.

Άνοίγει άργά τό στόμα της. Έτοιμάζεται νά τόν δαγκώσει στο λαιμό.

Μά δέν προφταίνει.

Τήν ίδια στιγμή, ό Γκαούρ πλησιάζει νά κατέβει. Βλέπει τί τρομερό πρόκειται νά γίνει. Σβέλτος, άρπάζει μιά μεγάλη πέτρα. Και τήν πετάει μ' άφάνταστη όρμή στή λεοπάρδαλη.

Η πέτρα βρίσκει τό θεριό στή μέση τής ράχης. Του τσακίζει ή σπονδυλική στήλη. Και σωριάζεται νεκρό.

Η λεοπάρδαλη έτοιμάζεται νά τόν δαγκώσει στο λαιμό.

Ὁ Γκαούρ πηδάει τώρα κάτω. Πλησιάζει τόν άναισθητο Ταρζάν. Βλέπει τό τραύμα πού ἔχει στό κεφάλι. Δέν εἶναι βαρύ. Μά καταλαβαίνει πώς θ' άργήσει πολύ νά συνέλθει.

– Καημένε Ταρζάν, μουρμουρίζει, σάν νά μιλάει μέ τόν έαυτό του. Σίγουρα τήν όμορφη μαύρη,

τήν Ντάγια, θά γυρεύεις νά βρεις. Ποιός νά ξέρει, όμως, πού βρίσκεται...

Άμέσως, σηκώνει στήν άγκαλιά του τό λευκό άντρα. Καί μέ βήμα γρήγορο ξεκινάει. Θέλει νά τόν μεταφέρει στή σπηλιά του.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΝΤΑΓΙΑΣ

Άς άφήσουμε τώρα τόν Γκαούρ. Πρέπει νά γυρίσουμε ξανά πίσω στήν ιστορία μας. Στο σημείο πού ό Ταρζάν σκότωσε μέ τό μαχαίρι του τόν Χαρίμ. Κι ύστερα, άρχισε νά παλεύει και νά χτυπιέται μέ τούς μαύρους ίθαγενείς.

Σέ μιά στιγμή, όπως είπαμε, θυμάται τόν Μπόρκ. Μά ό δολοφόνος τών έλεφάντων έχει εξαφανιστεί.

Άς δούμε λοιπόν τώρα, τί άπόγινε.

Ὁ λευκός κυνηγός καταφέρνει νά ξεφύγει. Καί τρέχει σάν τρελός. Λαχταράει νά σωθει άπ' τό μακελειό πού γίνεται.

Μά δέν προφταίνει νά προχωρήσει πολύ. Ξαφνικά, άκούει κοντά του μιά γυναικεία φωνή.

– Στάσου, Μπόρκ. Έγώ είμαι, ή Ντάγια!

Κι άλήθεια. Άπό μιά κουφάλα δέντρου παρουσιάζεται μπροστά του ή όμορφη μαύρη. Ὁ

κυνηγός τής λέει τρέμοντας:

– Ὁ Ταρζάν σκότωσε τόν άντρα σου. Τό φύλαρχο Χαρίμ.

– Τόσο τό καλύτερο, ψιθυρίζει

Ὁ λευκός κυνηγός καταφέρνει νά ξεφύγει και τρέχει σάν τρελός.

ή Ντάγια. Τώρα, είμαστε λεύτεροι νά ζήσουμε μαζί.

Κι άμέσως, προσθέτει,

– Μά πριν άπ' όλα, έλα νά κρυφτούμε. Πρέπει νά δούμε τί θ' άπογίνει με τόν Ταρζάν. Θά καταφέρει νά σκοτώσει όλους τούς ίθαγενείς; Ή θά τόν σπαράξουν αυτοί;

Ήτσι, ό Μπόρκ κι ή Ντάγια κρύβονται κάπου. Παρακολουθούν με άγωνία τό μακελειό. Σέ μιά στιγμή, βλέπουν ένα μαύρο νά χτυπάει στό κεφάλι τόν Ταρζάν. Κι εκείνος νά σωριάζεται κάτω.

Μέ άγρια χαρά, ή Ντάγια, φωνάζει:

– Έπιτέλους, τόν σκότωσαν! Τόν σκότωσαν!

Άγκαλιάζει τό λευκό κυνηγό. Τόν φιλάει και τού λέει:

– Τώρα, είμαι δική σου. Πρέπει όμως νά φύγουμε γρήγορα άπό 'δω. Ή Ταρζάν σκοτώθηκε. Μά ό Γκαούρ ζει.

– Και πού νά πάμε; τή ρωτάει ό Μπόρκ.

– Στην Άμερική. Πάμε όμως νά ξεκουραστούμε λίγο στή σπηλιά του Ταρζάν. Και τό πρωί, θά βρω έγώ άλλους ίθαγενείς. Θά κουβαλήσουν τά έλεφαντόδοντα. Και θά φύγουμε άπό δώ για πάντα.

Ήτσι, πιασμένοι άπ' τά χέρια, ό λευκός κι ή μαύρη, ξεκινούν άργά για τή σπηλιά του άρχοντα τής Ζούγκλας.

Στό δρόμο, ό Μπόρκ λέει στή Ντάγια.

– Είμαι σύμφωνος. Θά πάμε στην Άμερική. Θά σε παντρευτώ και θά ζήσουμε μαζί. Θά σε ντύσω με όμορφα φορέματα και θά σου χαρίσω άστραφτερά στολίδια. Μά άφού θά σε κάνω γυναίκα μου, πρέπει νά ξερω ποιά είσαι... Πές μου, πώς βρέθηκες στά χέρια του Χαρίμ;

– Θά σου πώ όλη τήν αλήθεια, τ' άποκρίνεται ή Ντάγια.

Κι άρχίζει τή διήγησή της:

– Ήμουν ένα φτωχό κορίτσι μιάς γειτονικής φυλής. Κάποτε,

– Γύρισε στον Ταρζάν. Αυτός είναι ό σύντροφός σου.

ὁ Ταρζάν ἔδωσε στὸν πατέρα μου ἓνα τομάρι λιονταριοῦ. Μ' ἀγόρασε καὶ μ' ἔφερε στὴ σπηλιά πού ζοῦσε. Μ' ἔκανε συντρόφισσά του καὶ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας. Μιά μέρα, ὅμως, ἔτυχε νά δοῦν τὰ μάτια μου τὸν Γκαούρ. Τὸ πανώριο καὶ γιγαντώσωμο μελαψὸ παλικάρι. Κατάλαβα πὼς κάποτε θά νικήσει τὸν Ταρζάν. Καὶ πὼς αὐτὸς θά γίνεῖ ὁ νέος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Φεύγω λοιπὸν μιά νύχτα κρυφά ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Καὶ φτάνω μοναχὴ στὴν κορφὴ τοῦ ψηλοῦ, βραχώδικοι βουνοῦ. Ἐκεῖ βρίσκω τὸν Γκαούρ. Τοῦ προσφέρω τὴν ἀγάπη μου, καὶ τοῦ ζητῶ νά μὲ κρατήσει κοντά του. Νά γίνω συντρόφισσα δική του.

Μά ὁ Γκαούρ δὲν εἶναι ἄνθρωπος. Εἶναι ἀγρίμι, θηριό.

Στά στήθια του δὲ χτυπάει καρδιά...

Ἡ Ντάγια σταματᾷ λίγο νά πάρει ἀνάσα. Ὑστερα, συνεχίζει:

– Σάν ἄκουσε τὰ λόγια μου, τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ. Μ' ἀρπάζει στὰ χέρια του. Κατεβαίνει γρήγορα τὸ βουνὸ μὲ τοὺς τρομαχτικὸς βράχους. Καὶ μοῦ λέει: – Γύρισε στὸν Ταρζάν. Αὐτὸς εἶναι ὁ σύντροφός σου. Αὐτὸν μόνο πρέπει ν' ἀγαπᾷς...». Ἔτσι, ὁ ἄκαρδος Γκαούρ μ' ἔδωξε.

Παίρνω λοιπὸν τὸ δρόμο νά ξεναγουρίσω στὸν Ταρζάν. Εἶναι

Ὁ Γκαούρ φέρνει τὸν Ταρζάν ἀναίσθητο στὴ σπηλιά του.

σκοτάδι καὶ χάνομαι. Χωρὶς νά τὸ θέλω, περνῶ ἀπὸ ἓνα χωριό. Ὁ Χαρίμ μὲ βλέπει. Ξετρελαίνεται μὲ τὴν ὀμορφιά μου. Μὲ κάνει γυναίκα του... Μά ἐγὼ τὸν μισῶ. Ὅπως μισῶ καὶ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ. Ὅλους τοὺς μισῶ.

Κάποτε, ἔρχεσαι ἐσὺ στὸ παλάτι τοῦ Χαρίμ. Ζητᾷς ἄνθρωπους γιὰ τὸ κυνήγι σου. Σὲ βλέπω καὶ θαυμάζω τὴν ὀμορφιά σου. Ἡ καρδιά μου νιώθει πὴν πιὸ δυνατὴ ἀγάπη γιὰ σένα... Θέλω νά γίνω δική σου γυναίκα. Θέλω νά μὲ πάρεις μαζί σου στὴν Ἀμερικὴ... Χτὲς τὸ πρῶι, ὁ Χαρίμ ἄφησε δυὸ γιγαντώσω-

μους μαύρους νά μέ προσέχουν.
Έγώ καταφέρνω νά ξεφύγω.

Τρέχω νά βρῶ καί νά σκοτώσω
τό Χαρίμ. Ύστερα, νά σέ πάρω
νά φύγουμε. Νά πάμε στήν
Άμερική.

Μά στάθηκα άτυχη. Στά μισά
του δρόμου συναντήθηκα μέ τόν
Ταρζάν. Του είπα ψέματα πώς
Ξαναγύριζα στή σπηλιά του. Καί
του άράδιασα μιά όλόκληρη
φανταστική ιστορία. Πώς τάχα
μέ είχε άρπάξει ό Ταρζάν καί
πολλά άλλα... Έτσι, τόν ξεγε-

λάω γιά δεύτερη φορά. Καί νά,
τώρα, πού κατάφερα νά βρισκο-
μαι κοντά σου. Γιατί, μονάχα
έσένα αγαπῶ άληθινά... Έσένα,
πού θά μέ πᾶς στή μακρινή
Άμερική.

Αυτά είπε ή όμορφη μαύρη
στό λευκό κυνηγό. Καί τή φορά
αυτή, έλεγε τήν άλήθεια.

Στό μεταξύ, έχουν φτάσει στή
σπηλιά του Ταρζάν.

Μπαινουν μέσα καί πλαγιά-
ζουν νά ξεκουραστούν. Σέ λίγο,
πέφτουν κι οι δύο σέ βαθύ ύπνο.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

Δέν περνάει μιά ὠρα, κι
αρχίζει σιγά-σιγά νά ξημερώνει.
Ό Γκαούρ, κρατώντας πάντα
άναίσθητο σπήν άγκαλιά του τόν
Ταρζάν, τόν φέρνει στή σπηλιά
του.

Μά πριν δρασκελίσει τ' άνοιγ-
μά της, κοντοστέκεται παραξε-
νεμένος. Άπ' τό βάθος της
σπηλιάς φτάνει στ' αυτιά του
βαρύ ροχαλητό.

«Κάποιος βρίσκεται έδῶ»,
συλλογιέται.

Άφήνει τόν Ταρζάν απέξω. Κι
αυτός μπαίνει μέσα νά δει.

Στό φῶς της αύγης, ξεχωρίζει
τότε τήν Ντάγια. Κοιμάται άγκα-
λιασμένη μ' ένα λευκό άντρα.

Ό Γκαούρ αγαπάει καί θαυ-
μάζει τόν Ταρζάν. Αυτό πού
βλέπουν τῶρα τά μάτια του, τόν

Ό Γκαούρ φράζει μέ τό βράχο τό ά-
νοιγμα της σπηλιάς.

κάνει νά νιώσει μεγάλο θυμό. Φοβερή αγανάκτηση. "Ένας άγνωστος λευκός προσβάλλει τήν τιμή του άρχοντα τής Ζούγκλας. Πρέπει νά τόν τιμωρήσει σκληρά. "Όπως θά 'κανε κι ο Ταρζάν, άν δέ βρισκόταν αύτή τή στιγμή άναίσθητος.

'Ο μελαψός γίγαντας άπλώνει τά χέρια του. 'Αρπάζει άπό τό λαιμό τόν κοιμισμένο Μπόρκ. Τόν τραβάει γρήγορα έξω άπό τή σπηλιά. Στο μεταξύ, ό κυνηγός έχει ξυπνήσει. Σπαρταράει, τινάζοντας χέρια καί ποδάρια. Μά δέν μπορεί νά φωνάξει. 'Ο Γκαούρ του σφίγγει τό λαιμό.

Σιγά-σιγά, τά μάτια του σκοτεινιάζουν. Νιώθει ένα μούδιασμα. Μιά νάρκη. Καί σέ λίγο άκόμα, τίποτε πιά. 'Ο Γκαούρ ξεσφίγγει τό λαιμό του Μπόρκ. Καί τό κουφάρι του σωριάζεται κάτω νεκρό.

'Ο μελαψός γίγαντας πρέπει τώρα ν' άσφαλίσει τή Ντάγια στή σπηλιά πού κοιμάται. Μπορεί νά ξυπνήσει καί νά φύγει. Πρέπει νά μείνει εκεί. Πρέπει νά βρεί τή δίκαιη τιμωρία της άπό τόν Ταρζάν.

Λίγο πιό πέρα, βρίσκεται ένας μεγάλος βράχος. Ούτε τριάντα άντρες δέ θά μπορούσαν νά τόν μετακινήσουν. 'Ο Γκαούρ πλησιάζει καί τόν σπρώχνει. Κυλώντας, τόν φέρνει κοντά στή σπηλιά. Καί φράζει μ' αυτόν τ' άνοιγμά της. 'Η Ντάγια δέ θά μπορέσει τώρα νά ξεφύγει.

'Ο Γκαούρ, έχει κάνει πάλι τό καθήκον του.

Πρίν φύγει, παίρνει άπό τήν πηγή πλάι, λίγο νερό. Τό φέρνει μέ τίς παλάμες του. Βρέχει τό πρόσωπο του άναίσθητου Ταρζάν.

'Εκείνος, φαίνεται νά συνέρχεται. Τά χέρια του μετακινούνται λίγο. Τά βλέφαρά του είναι έτοιμα ν' άνοιξουν. 'Ο μελαψός γίγαντας τά βλέπει όλ' αύτά. Χαμογελάει καλόκαρδα. Καί τρέχει νά φύγει. Δέ θέλει νά δει ό Ταρζάν ποιός είναι ό σωτήρας του.

Λίγο άκόμα κι ό άρχοντας τής Ζούγκλας συνέρχεται. Πετάγεται όρθός. Βλέπει τ' άνοιγμα τής σπηλιάς του κλεισμένο μέ τόν τεράστιο βράχο. Κάνει νά τόν τραβήξει. Δέν μπορεί. Είναι άφάνταστα βαρύς γιά τά δικά του μπράτσα.

- Ποιός είναι μέσα; φωνάζει.

'Η Ντάγια ξυπνάει. Βλέπει νά λείπει άπό τό πλευρό της ό Μπόρκ. 'Αντικρίζει τό βράχο πού φράζει τή σπηλιά. 'Ακούει άπέξω τή φωνή του Ταρζάν. Είναι έξυπνη γυναίκα. Καταλαβαίνει πώς μόνο ό Γκαούρ θά μπορούσε νά μετακινήσει τέτοιο βράχο.

- 'Εγώ είμαι, Ταρζάν, άποκρίνεται. "Άνοιξέ μου.

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας βγάζει τήν τρομερή κραυγή του.

- 'Αόοο! 'Αοόοοο!

Σέ λίγο, φτάνει κοντά του ό

Σόμ. Ὁ γιγαντόσωμος καί πιστός του ἐλέφαντας. Τόν ἀκολουθεῖ ἡ Βάτ. Ἡ τετραπέρατη μᾶιμουδίτσα του.

Ὁ Ταρζάν δειχνει στὸν ἐλέφαντα τὸ βράχο. Κι ἐκείνος, καταφέρνει μὲ τὴν προβοσκίδα του νὰ τόν τραβήξει.

Ἡ Ντάγια βγαίνει ἔξω.

- Τί γίνηκε; τὴ ρωτάει.

- Μ' ἄρπαξε πάλι ὁ Γκαούρ, τ' ἀποκρίνεται. Μ' ἔφερε ἐδῶ στή σπηλιά σου. Μοῦ ζήτησε νὰ γίνω γυναίκα του. Ἐγὼ δέ δεχόμουν. Τότε, γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσει, μ' ἐκλείσε μ' αὐτόν τὸ μεγάλο

Ὁ Σόμ καταφέρνει νὰ τραβήξει τὸ βράχο μὲ τὴν προβοσκίδα του.

βράχο - « Ἐδῶ, θά πεθάνεις ἀπ' τὴν πείνα», μοῦ εἶπε. Κι ἔφυγε.

Ὁ Ταρζάν στέκεται γιὰ πολὺ, βαθιὰ συλλογισμένος. Ὑστερα, τὴ ρωτάει.

- Μόνος του ὁ Γκαούρ, ἔφερε ὡς ἐδῶ τὸ βράχο;

- Ναι, μόνος του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Βάτ πλησιάζει τὸν Ταρζάν. Τὸν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι. Φαίνεται πὼς κάτι θέλει νὰ τοῦ δεῖξει. Ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθεῖ.

Δέν προφταίνει νὰ κάνει λίγα βήματα. Μπροστά του ἀντικρίζει τὸ νεκρὸ κυνηγὸ.

- Ντάγια, τῆς φωνάζει. Αὐτὸς δέν εἶναι ὁ δολοφόνος τῶν ἐλεφάντων;

Ἡ Ντάγια πλησιάζει καὶ τὸν κοιτάζει κατάπληκτη.

- Ναι, τ' ἀποκρίνεται.

- Ποιὸς τὸν σκότωσε;

Ἡ μαύρη ἀργεῖ λίγο ν' ἀποκριθεῖ.

- Ἐγὼ. Τὸν χτύπησα μὲ μιά πέτρα στὸ κεφάλι.

Ὁ Ταρζάν σκύβει κι ἐξετάζει τὸ νεκρὸ.

Σέ λίγο σηκώνεται. Κοιτάζει τὴ Ντάγια παράξενα.

- Δέν ἔχει κανένα χτύπημα στὸ κεφάλι του, τῆς λέει. Μόνο σημάδια στὸ λαιμὸ βρήκα. Φαίνεται πιγμένος... μουρμουρίζει.

- Μπορεῖ νὰ μοῦ ξέφυγε ἡ πέτρα... Κι ἀντὶ νὰ τὸν χτύπησει στὸ κεφάλι, νὰ τὸν βρήκε στὸ... λαιμό.

Ὁ Ταρζάν τῆς ρίχνει μιά ματιά ἄγρια.

– Φύγε, τῆς λέει. Ξαναγύρισε στὸν πατέρα σου.. Νομίζω πὼς δέ μοῦ λές τὴν ἀλήθεια... Κι αὐτό θά πεί πὼς ἔπαψες νά μ' ἀγαπᾶς.

Ἡ Ντάγια πέφτει στά γόνατά του. Τόν παρακαλεῖ νά τὴν κρατήσῃ. Μά ὁ Ταρζάν τραβάει τό μαχαίρι του.

– Φύγε, τῆς ξαναλέει, θά σέ σκοτώσω.

Τρομαγμένη ἢ μαύρη σηκώνε-

ται. Φεύγει χωρὶς νά βγάλῃ λέξη. Σέ λίγο, ἔχει χαθεῖ πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταρζάν τριζει τώρα τὰ δόντια του. Κοιτάζει κατὰ τό ψηλὸ βουνό μέ τοὺς βράχους. Καί μουρμουρίζει:

– Δειλέ Γκαούρ!... Γιατί δέν παρουσιάζεσαι μπροστά μου; Γιατί μέ πολεμᾶς πάντα κρυμμένος; Ἄφου εἶσαι πῶς δυνατός ἀπό μένα... Γιατί δέν ἀποφασίζεις νά μετρηθοῦμε;

ΤΕΛΟΣ

Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ο μελαψός
γίγαντας

Λίγα λόγια
γιά τό τεύχος
No 7 τής σειράς
ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Μιά συγκλονιστική
περιπέτεια μέσα στήν
άγρια όμορφιά τής ζούγκλας:
«Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ»

Τό αίμα του Γκαούρ άρχισε νά κυλάει
στις φλέβες του Ταρζάν.

Μιά από τίς εικόνες
του τεύχους No 7

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς καί μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα καί στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276